

mange Fiskere, har jeg efter ringe Gvne gjort, hvad jeg har kunnet, for at sætte mig ind i Sagen. Derfor har jeg ment, at jeg kunde have Lov til i al Bøffedenhed at udtale mig i alt Fald om adskillige Punkter i dette Lovforslag; men at faa en saadan allerhøjest Anerkendelse er ganske vist noget mere, end jeg havde tænkt mig Muligheden af. Den højtærede Minister udtalte dernæst, at Ophøvsningerne i den Statistif, som jeg har tilladt mig at udarbejde og vedhæfte Betænkningen, vare altsfor lidet talrige til, at man kunde bhage noget bestemt derpaa, ligesom det jo heller ikke var nogen officiel Statistif. At det ikke er nogen officiel Statistif, skal jeg villig indrømme; men paa den anden Side mener jeg, at det er et godt og brugbart Grundlag, naar man har undersøgt Fiskeriforeningens Medlemsblad for de sidste 10 à 11 Aar, hvor der hver Uge findes Beretning om, hvad Snefen af Rødspætterne i Kattegattet vejer. Jeg mener dog, at det er en ganske god Statistif, som man, hvis man vil være lidt velvillig over for den, godt kan være bekendt at tage et ikke ganske ringe Hensyn til. Den højtærede Minister udtalte for et enkelt Steds Bødkommende, „Hertas Flak“ tror jeg det var, at nævnte Statistif viste, at Bøgten af Rødspætter pr. Snes var gaaet ned i Løbet af de sidste Aaringer; men det sidste Tal, som den højtærede Landbrugsmiñister oplæste, nemlig fra 1895, viser jo, at den atter er gaaet betydelig op, og det er mig ogsaa bekendt, at de paa andre Steder for en Tid ere aftagne i Størrelse, men saa er der igen kommet en Stigning. Jeg mener derfor, at det er ganske andre Ting end en stærkere Befistning af Kattegat, som bevirker, at Rødspætterne der til en Tid ere noget større, til en anden Tid noget mindre. Jeg tror, at det er Naturforhold, hvorover man slet ikke er Herre, som ere Skyld deri. For øvrigt skal jeg ikke nærmere komme ind herpaa i dette Øjeblik; jeg mener, det er mere passende at fremdrage de forstøllige Detailler ved Sagens anden Behandling, da vi, som jeg sagde i min første Tale, undergav Sagen en saa grundig Førstebehandling i Fjor. Jeg talter for det Svar, jeg fik paa det Spørgsmaal, jeg rettede til den højtærede Minister angaaende Ophøvelsen af en Bødtægt, og det glæder mig, at Ministeren vil tage Sagen i sin Haand. Det Tilfælde, jeg sigtede til, vedrører min Valgfreds og omliggende Smaøer. Bødtægten har — om jeg huster ret — til Øverskrift: Bødtægt for Farvandene mellem Taafinge, Vængeland og Grø, og Forholdene derved ere saaledes, at straks efter at Bødtægten var bragt i Stand,

gjorde man Indenrigsministeriet — under hvilket den Sag jo den Gang sorterede. — opmærksom paa, at denne Bødtægt var bleven bragt til Veje paa en Maade, som ikke var fuldstændig korrekt. Ministeriet tog intet Hensyn hertil, og Fiskerne derne de henvendte sig da til mig som Repræsentant for deres Kreds og bad mig tale med Ministeren om Sagen og undersøge den nøjere. Følge deres Ønsker undersøgte jeg Sagen og sagde til dem, at der ikke var nogen anden Vej til gaa end den, der staar i Loven, og som de var gaaet, da de havde oprettet Bødtægten. De gik saa den af Loven foreskrevne Vej; efter mange Genvordigheder, som jeg ikke her skal komme ind paa, fik de nedsat et Udvalg, og dette Udvalgs Flertal kom til den Erkendelse, at det var heldigt at faa væsentlige Forandringer i Bødtægten. Indenrigsministeriet svarede imidlertid, at det ikke kunde indlade sig paa at stadfæste de ønskede Forandringer. Da Ministeriet ikke kunde indlade sig paa dette, mente Udvalget, at saa maatte det i alt Fald ifølge Lovens klare Ord kunne indlade sig paa at ophæve hele Bødtægten, naar man androg derom. Man androg saa om at faa hele Bødtægten afflattet, og jeg kan ikke se rettere, end at man har fuldstændig Ret hertil, naar de af Loven foreskrevne Formaliteter ere iagttagne. Ved Hjælp af en juridisk kyndig Mand blev alt lagt til Rette, som det skulde. Flertallet af Udvalget indstillede derpaa under 10de August d. A. til Landbrugsmiñsteren, om de dog ikke endnu kunde blive enten fri for Bødtægten eller faa den forandret, som de ønskede det. Herpaa har Landbrugsmiñsteriet svaret: „Efter at man i denne Anledning paa ny har brevvekslet med Fiskerikontrolløren for Østifterne samt Fiskerikonfulenten, skal man til Efterretning og videre fornøden Bekendtgørelse tjenstlig melde, at man vedblivende ikke ser sig i Stand til at stadfæste den nævnte Bestemmelse i Forslaget.

Da dette saaledes ikke kan blive Genstand for Stadfæstelse, kan der fra Ministeriets Side ikke foretages videre i denne Sag. Hvilket tjenstlig meldes til behagelig Efterretning.“ Det er Ministeriets originale Skrivelse, og den er til den højtærede Landbrugsmiñsters Tjeneste, hvis det ønskes. Men naar Udvalgets Flertal er enigt om dette, og Flertallet af Fiskerne ønsker at komme af med Bødtægten — ja, ikke alene Flertallet, men jeg kan sige, at af 200 Fiskere findes der næppe over 20, der ønske at bibeholde Bødtægten, medens Resten ønsker at komme af med den — kan jeg jeg ikke se, at en Brevveksling med Fiskerikonfulenten og Fiskeri-